



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. január 29.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KIÁLTS HOZZÁM!

Énekek: 77,1; 480; 474; 230; 443,1-2

Lekció: Lk 11,1; 5-13

Alapige: Zsoltárok 61,1-5

Az éneklőmesternek: Húros hangszerre. Dávidé.

Hallgasd meg, ó Isten, az én kiáltásomat, figyelmezzél az én könyörgésemre!

A föld széléről kiáltok tehozzád, mert szívem elepedt. Vigy el engem innen a sziklára, ahova én nem jutok. Mert te vagy az én menedékem s erős tornyom az ellenség ellen. Hadd lakozzam sátorodban mindörökké, hadd meneküljek a te szárnyaid árnyéka alá. Szela.

Imádkozzunk!

Köszönjük nagy hálaadással, hogy mi is így szólíthatunk meg téged, örökkévaló Isten, ahogyan az énekíró is megszólított valamikor, hogy könyörgést meghallgató vagy, édesatya vagy és mindenható vagy.

Köszönjük, hogy a szívünket is ez járhatja át most, amikor a te házában megjelentünk. Ahol összesereglenek felséges neved imádói.

Először is arra szeretnénk kérni: valóban azok legyünk. Valóban olyan imádók legyünk, akik lélekben és imádságban imádnak téged, ó felséges, mindenható Isten, aki úgy szeretted ezt a világot, hogy egyszülött Fiadat adtad, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Hálát adunk neked minden jóért, amit tőled kapunk, hiszen tudjuk, hogy minden jó adomány és tökéletes ajándék tőled, felülről, mint a világosság Atyjától száll alá.

Bocsásd meg, amikor keveselljük ezt, Urunk. Amikor többet is szeretnénk kérni, amikor úgy érezzük, nem adtál meg mindent nekünk, amit kértünk. Bocsásd meg, ha hitetlenek vagyunk ebben a kérdésben is, és nem tudjuk hálaadással elmondani, hogy mindennel megajándékoztál minket, ami az életre és kegyességre való.

Köszönjük, hogy gondot viseltél rólunk. Az elmúlt héten is sokszor tapasztaltuk sokféleképpen a te segítségedet és áldásodat. Ha szomorúságban járattál bennünket, taníts annak okára és céljára, Urunk.

Kérünk, hogy most végy körül bennünket igéd üzenetével. Add, hogy ne csak fülünkig, hanem szívünkig érjen, és elmenve innen cselekedjük a te akarodat.

Jövel Szentlélek Úr Isten, és töltsd be a szíveinket teljesen.

Ámen.

Igehirdetés

Januárban, sok gyülekezetben, több héten át is tart az ú.n. imahét. Mi is megtartottuk január második hetében a mi imahetünket, és nagyon sok gyülekezetben jöttek össze az elmúlt napokban és hetekben azért, hogy imádkozzanak.

Az utóbbi időben többekkel találkoztam, akik hevesen bizonygatták, hogy ők is szoktak imádkozni. Bizonyára a gyülekezet is van így, ha megtudják rólunk, hogy mi templomba járunk, Bibliát olvasunk, hívők vagyunk, hogy szoktunk imádkozni, akkor elmondják munkatársaink, vagy ismerőseink, hogy „mi is szoktunk imádkozni”.

Most nem akarom ezeket a beszélgetéseket feleleveníteni, de amikor rákérdezőnk, hogy mit ért ő imádság alatt, akkor sokszor olyan válaszokat kapunk: este elalvás előtt elmondjunk Istennek, hogy mi történt aznap. Mintha Ő ezt nem tudná. Olyat is hallottam, aki azt mondta: azért nem árt, ha imádkozunk.

Mivel a kalauzunk szerint ezekben a napokban vagy inkább hetekben a Zsoltárok könyvét olvassuk, ezért mai igénkben, a 61. zsoltárban, az imádságról szeretnék néhány dolgot elmondani. Mert nagyon fontos, hogy ezekben a zsoltárokból hogyan látjuk az imádkozó ember lelkiségét, lelkületét. Ebből nagyon sokat tanulhatunk, mert nekünk is ilyen lelkiséggel, lelkülettel kell imádkoznunk.

Egyébként ez nemcsak a Zsoltárokból van így, hanem az egész Szentírásban is szép tanítást olvasunk, és még szebb példákat a mindennapi életben, amikor Isten emberei, a hívők, valóban imádkoznak. Nem ők tartják azt a beszédet imádságnak, hanem az Isten előtt is valóban imádságnak mondatik.

Két ige, amit először idézek. Az egyik az a nagyon kedves ige, amikor Pál apostol újjászületik a damaszkuszi úton, és az Úr elküldi hozzá Damaszkuszból Anániást, az egyik tanítványt. Amikor elmondja neki, hova kellene mennie, kihez, akkor az Úr anynyit mond Anániásnak: íme, imádkozik. Hogy ez a Saul, aki üldözte a keresztyéneket, íme, imádkozik.

Vagy gondoljunk a János evangéliuma 4. fejezetében arra az ígére, amikor az Úr Jézus a samáriai asszonnyal beszél, és ebben a beszédben van egy ilyen ige, amikor azt mondja Jézus: „ti ahhoz imádkoztok, akit nem ismertek. Mi ahhoz imádkozunk, akit ismerünk.”

Olyan megdöbbenő a két ige, mert az egyik azt mondja: lehet imádkozni úgy, hogy az ember nem is tudja, hogy kihez imádkozik. Azért nem tudja, mert nem ismeri azt, akit megszólít. A másik ige meg azért olyan megdöbbenő, hogy íme, imádkozik, mert egészen bizonyos, hogy emberi értelemben Saul, mint farizeus, mint kegyes törvényismerő ember, egészen bizonyos, hogy imádkozott. Most, amikor újjászületik, akkor az Isten így beszél róla: íme, imádkozik.

Ugye érezzük, mintha most kezdené az imádkozást Saul, mintha most imádkozna először? Ez a nagy újság, amit Isten elújságol Anániásnak: „íme, imádkozik.” Így tehát nyugodtan mondhatjuk ennek az ígének az alapján, hogy az imádság életjel és ismertető jel is. Mintha azt mondaná az Úr ennek az Anániás nevű tanítványnak: most már nyugodtan mehatsz hozzá, most már imádkozik. Mintha életjel lenne, ismertetőjel lenne az, hogy imádkozik.

Ez a 61. zsoltár, amiből csak öt verset olvastam most fel, Dávidnak az imádsága. Mégpedig egy olyan helyzetben elmondott imádság, amelyben tudjuk, hogy nagy

szorongattatásnak volt kitéve. Dávidot úgy szoktuk jellemezni, hogy az életében két ilyen nagy szorongattatás van, amikor nagy nyomorúságba kerül az élete. Az egyik, amikor királysága előtt Saul üldözi, a másik pedig, amikor már királyként a fia elől kell menekülnie, mert fellázadt ellene. Az a megdöbbenő, és ezt szeretném most elmondani, hogy Dávidot ezek a szorongatott helyzetek nem elkészerítik, hanem még nagyobb és még buzgóbb imádságra sarkallják.

A hívő ember a nyomorúságban, a bajok között is imádkozik. A hitetlen emberre az a jellemző, hogy *csak* a nyomorúságban imádkozik. A hitetlen ember csak a szükségben imádkozik, vagy legalábbis ő így tudja: imádkozik. Csak a szorongattatásban. A hívő ember pedig úgy áll előttünk a Szentírásban, hogy a szorongattatásban is imádkozik. Mert, még mikor? A jólétében is.

Hiszen a Zsoltárokat majd olvassuk, akkor majd látjuk, hogy Dávid nemcsak akkor imádkozik, amikor bajban van. Ugye a gyülekezetnek is ismerős az a fohász, amikor valaki azt mondja: jaj, Istenem, csak most segíts meg! Tehát máskor nem kell, csak most. Elég ez az egyszeri alkalom, az Isten segítsége sokszor olyan, mint amikor a kocsni elakad a sárban és valakit megkérünk: segítsen már megtolni. De ha a kocsni megy, akkor egyébként semmi szükség a segítségre, mert a motor is megteszi a magáét és majd repít bennünket tovább. Csak egyszeri alkalom.

Dávid azért csodálatos, mert nem akkor imádkozik csak, amikor nyomorúság van, baj van, betegségben, üldöztetésben van, hanem sokszor imádkozik Dávid és csodálatos zsoltárokból ad hálát Istennek a szabadításért, a bűnbocsánatért és minden drága ajándékáért.

Gondoljunk csak a 103. zsoltárra. Nekem azért kedves, mert amikor fiatal voltam, lelkipásztorunk majdnem minden istentiszteletet ezzel kezdett: „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az Ő szent nevét. Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. Megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, megváltja életedet a koporsótól...” — Szinte végig tudnánk mondani ezt a drága zsoltárt.

Tehát az imádság — és ebből mi is tanuljunk — a nyomorúságban is felhangzik, meg a jólétben is éppen úgy hangzik az Úr felé. Amikor a hívő ember nyomorúságban van, akkor pedig tanuljuk meg, hogy az életünk eseményei ne megkeményítsenek bennünket, ne elfordítsanak Istentől, hanem még inkább odaforduljunk Őhöz, és odafordítsanak Őhöz.

A hitetlen ember, amikor a bajban és nyomorúságban az Úrhoz fordul, nem is annyira az imádsággal fordul Isten felé, mint inkább váddal. Hiszen ilyenkor szokta elmondani a hitetlen ember azt: miért engedi Isten...? Amikor valami nyomorúság, tragédia történik, akkor rögtön ott van a kérdés. Isten akkor miért engedi meg? — Ebben van egy kis keserűség, vád, tanácsstalanság, neheztelés.

Majd fogjuk látni ebben a zsoltárban: ebben nincs keserűség, nincs vád, de van magasztalás, van bizonyosság, van hitvallás. Mert a hívő ember az ilyen nyomorúságban is hálát ad és magasztalja az Urat, és egészen bizonyosan tud vallást tenni az ő Uráról, Istenéről.

Amikor a hitetlenek azt mondják: miért enged valamit Isten, hogy engedheti meg? — akkor abban van egy kis finom tudtul adás is: ezért nem ezt érdemelnénk. Jobbat érdemelnénk. Sőt, a hitetlenek, ilyet is szoktak kérdezni: hol volt akkor Isten?

Sajnos nem tudom, miben láttam vagy hallottam az elmúlt héten: emberek beszélgettek egymással. Amikor beszélgetnek az emberek, az egyik azt mondja a másik-

nak: mert tudod, Isten gondot visel, kivéve, ha éppen mással van elfoglalva. — Úgy gondolkoznak sokan, hogy persze, Isten gondot visel, de néha azért, mintha behuny-
ná a szemét, vagy mással lenne elfoglalva. Rettenetes dolog.

Izráel is volt így, amikor úgy gondolták, hogy „ügyemmel nem gondol Istenem”. Aztán Isten embere mindig helyre tette ezeket a hibás nézeteket, vallomásokat, és odafordította a nép orcáját az Úr felé.

Ebben a zsoltárban azt látjuk, hogy Dávid három dolgot lát világosan:

- először is az ő hatalmas Istenét,
- másodszor az ő saját maga szomorú állapotát,
- harmadszor pedig, hogy a szabadulás csak Istentől jöhet.

Valljuk meg őszintén, hogy erre a három pillérre nyugodtan építhetjük mi is az imaéletünket.

Látja Dávid az ő hatalmas Istenét, a saját maga szomorú állapotát, és azt, hogy a szabadulás csak az Úrtól jöhet.

Ennek a zsoltárnak az a csodája, hogy Dávid nem egyszerűen Istenhez kiált, hanem az ő Istenéhez kiált. Mert amikor valaki nagy bajban van, mondjuk egy fuldokló, az segítségért kiált. Tulajdonképpen mindegy, hogy ki segít, csak valaki segítsen. Aki hallja, az menjen és emelje ki. Lényegtelen, hogy ki segít, csak valaki segítsen.

Amikor az igében azt látjuk, hogy amikor Dávid Istenhez kiált, akkor tudja, hogy ez az Isten az ő Istene. Nem valakihez kiált Dávid, hanem azt mondja: „Hallgasd meg, ó Isten, az én kiáltásomat, figyelmezzél az én könyörgésemre.” Tehát neki egészen konkrét az, hogy kit szólít meg ebben az imádságban.

Valljuk meg őszintén: a Szentírás erre buzdít bennünket. Isten azt mondja igéjében: hozzám kiálts!

Gondoljunk a másik zsoltárra, amikor azt mondja: „Hívj segítségül engem!” — Nem úgy van, hogy bárki segíthet, bárkit megszólíthatok, bárkihez kiálthatok. Szó sincs róla! Mi csak egyedül a Szentháromság egy örök Istent szólíthatjuk meg. Csak hozzá fordulhatunk imádságban. Nagy különbség.

Ő úgy kiált, hogy erről az Úrról bizonyosságot is tesz. Ebben a zsoltárban nemcsak kérdés van. Sőt azt mondom: nem elsősorban kérdés van. Ez a dávidi imádság elsősorban egy bizonyágtétel. Figyeljük meg! „Mert te vagy az én menedékem, erős torony az ellenség ellen.” Nem is azt mondja: erős torony vagy... Az egyik próféta mondja: erős torony az Úrnak a neve. De Dávid nem azt mondja: te erős torony vagy, hanem: erős torony vagyok. — Ezért, mert Dávid úgy imádkozik Istenhez, hogy neki az Úrral személyes, élő kapcsolata van, és élő közösségben van vele. Megvallja, hogy ez az Isten az én Istenem. Erős torony vagyok te... — Ez egy óriási bizonyágtétel. Az 5. versben is: „Hadd meneküljek a te szárnyaid alá!”

Nyilván ezt úgy kell értenünk, hogy Dávid megtapasztalta már azt, hogy Isten védelem, oltalom, erősség, biztonság az ő számára, és minden jó, ami az életében van, annak forrása az élő Isten. — Tehát ez nem is imádság elsősorban, hanem hitvallás, bizonyágtétel, imádás.

Milyen szép ez a szó: imádság. Az a gyöke: imádja az ő Urát.

Tudja Dávid azt is, hogy ha Isten nem hallgatná meg, ha nem fordítaná tekintetét felé az Úr, akkor sem szólhatna semmit. Figyeljük meg: „Hallgasd meg, ó Isten, az én kiáltásomat. Figyelmezzél az én könyörgésemre.” — Tehát azt mondja: ha Isten nem hallgatná meg, ha Isten nem figyelne rá, ő akkor sem szólhatna semmit, mert semmi érdemet nem tud felmutatni.

Olyan szép, amikor Dávid imádkozik. — Másik helyen is olvassuk: a Sámuel könyvében, Királyok könyvében. Egyik helyen azt mondja Dávid: Nem bízunk a magunk érdemeiben, Urunk. Azt mondja Dávid: csak a te nagy kegyelmedben bízva hozzuk eléd kéréseinket.

Ez is nagyon fontos, hogy Isten elé úgy álljunk mindig, hogy semmit nem tudunk felmutatni, semmit nem érdemlek, mégis teljes szívvel és hittel bízom abban, hogy Isten irgalmas és kegyelmes hozzám. Éppen ezért az imádságban mindig meg kell, hogy jelenjen ez a bizalom. Mindig meg kell, hogy jelenjen ez a hit. És mindig meg kell, hogy jelenjen a hála. — Emlékezzünk: a reformátorok így fogalmazták meg: az imádság legfőbb része annak a hálának, amit Isten vár tőlünk. Így foglalták össze, hogy mi az imádság. Legfőbb része annak a hálának, amit Isten vár tőlünk.

Miért fordulhatott Dávid oda így Istenhez, ilyen hálás szívvel? Azért, mert ő igazán megtapasztalta azt, hogy bűne megbocsáttatott és vétke elfedeztetett. Ő igazán átélte azt, hogy Isten neki bűnt nem tulajdonított. Kegyelem gazdagsága alatt van. — Dávid imádsága ezért imádság. Nem a formája miatt, nem a tartalma miatt, hanem amiatt, hogy *ő személyesen ismeri az Urat*.

Az is nagyon fontos, hogy Dávid látja saját helyzetét. Így fogalmazza meg: „A föld széléről kiáltok tehozzád, mert szívem elepedt.” — Látja saját helyzetét. A Szentírásban több olyan ígét olvasunk, amelyben ez a kérdés van: vajon ismerjük-e a saját helyzetünket? Hol vagyunk, hol tartunk? Hova jutottunk?

Dávid úgy érzi, a föld szélére jutott. A föld széléről kiált Istenhez. Úgy érzi: a szíve elepedt.

Nagyon csalóka a mi érzésünk. Ezért a Szentírás azt mondja nekünk, hogy a mi igazi helyzetünket az Úr tárja fel előttünk.

Nemrégén volt itt az az ige, szintén az imahét egyik estéjén, — igaz, hogy ott egy gyülekezet mondta ezt, de a gyülekezet meg a tagokból áll — amikor a gyülekezet azt mondta: gazdag vagyok, meggazdagodtam. Az Úr meg azt mondja: nem tudod, hogy te vagy a nyavalyás, a nyomorult, a vak, a szegény, a mezítelen. — A Laodiceai gyülekezetről hallottuk, mert Isten feltárta a valós helyzetet.

Boldog ember az, aki tudja a valós lelki helyzetét. Miért boldog az az ember? Azért, mert amikor bajba kerülünk, akkor sokszor azt gondoljuk: nem olyan nagy a baj. Itt Dávid a Zsoltárban azt mondja: igen nagy a baj. A föld széléről kiáltok tehozzád. — Nem tudjuk, hogy itt fizikai távolságról van szó, az is lehet, hiszen Dávid menekül. Lehet, úgy érzi ebben a menekülésben, hogy most már eljutott a föld szélére. Ha innen még egy métert vagy néhány centit megtesz, akkor már lezuhan a semmibe. Már itt vagyok a föld szélén — ettől mélyebbre, messzebbre nem lehet menni. De minden bizonnyal lelki távolság is van. Mert tudjuk, a bűn mindig lelki távolság az Úrtól.

Amikor a gazdag felemeli szemeit a pokolban, akkor azt olvassuk: látta Ábrahámot távol, és Lázárt annak kebelében. Az a borzasztó, az a hatalmas távolság. Éppen ezért Dávid, amikor látja ezt a távolságot, akkor mit kér? — Ezt szeretném nagyon kiemelni, mert nagyon megörvendezettette az én szívemet is. — Dávid azt kéri: „Vigy el engem a sziklára, ahova én nem jutok... (Az új fordításban máshogy van, de a Károli fordítás ebben az esetben jobb, mert világosan kifejezi, miről van itt szó, és hogyan gondolkodott Isten embere, Dávid). „Vigy el engem a sziklára, ahova én nem jutok.”

Tulajdonképpen azért olyan csodálatos ez, mert egyrészt Dávid belátja azt, hogy nem oda hívja magához Istent, hogy Isten ott segítsen rajta, ahol van, hanem azt kéri: őt vigye el magához az Úr.

Figyeljük meg, hogy sok ember Istentől úgy kérne segítséget, hogy az Isten ott, ahol vagyok, abban az állapotban, ahol vagyok, anélkül, hogy én valamit változtatnék a helyzetemen, Isten jöjjön oda hozzám. És ott, ahol vagyok, ott segítsen nekem. Vagy ott adjon ezt vagy azt, amit kérek.

Dávid azonban nem ezt mondja. Az ő hitéből nem ez telik ki, hanem az telik ki: Uram, te vigy magadhoz. Dávid azt mondja: Uram, az én helyzetemen kellene változtatni. Nem neked kell a helyzeteden változtatni. Te már változtattál a helyzeteden. Amikor eljöttél a földre, amikor az Ige testté lett, akkor megnyílt a menny és eljött Jézus Krisztus testben. Te már változtattál a helyzeteden. Te idejöttél a betlehemi jászolba, a Golgota keresztfjére, a kínra, a halálra, a szenvedésre, az ítéletre, a bűnre. — Itt az *én* helyzetemen kellene változtatni.

Sok ember úgy akar Istentől valamit, hogy az ő helyzetében változás azért ne történjék. Magyarán: minden maradjon a régiben, csak az a kis segítség jöjjön, amit éppen elvárunk.

Dávid azt mondja: Nem, vigy el engem innen a sziklára. Nem is azt mondja akárhova, hanem a sziklára.

Mit jelent ez a szikla? Nekem nagyon kedves az 1Korinthus 10,4. Amikor arról beszél az apostol, hogy a vándorló nép ivott a lelki kősziklából, mely követte őket. „Ez a kőszikla pedig a Krisztus volt.”

Vigy el engem innen a kősziklára... — ez azt jelenti a számunkra, akiknek még jobban feltárult az ige gazdagsága, hogy Dávid mintha azt kérné, és nekünk pedig mindenképpen ezt kell kérni: vigy engem Krisztushoz. Vigy engem a kősziklára, — és bevallja — mert én oda el nem juthatok.

Milyen csodálatos hitvallás ez! Dávid bevallja, hogy saját erejéből nem tud megszabadulni, saját eszéből, okosságából, bölcsességéből erre a közösségre, erre a kapcsolatra el nem juthat. — Vigy el engem a kősziklára...

Nekünk így mutatja be Jézus Krisztust az ige: „Mert tudjuk, hogy mi magunkat nem tudjuk megmenteni.” Nincs önmegváltás, nincs magunkon segítség. De a Máté 1. igaz ma is: „Ő szabadítja meg népét annak bűneiből”. Ahova én el nem juthatok...

Ezért csodálatos a Biblia Istene, mert minden más isten valamiféle megoldást úgy kínál az embernek, hogy az ember is meg tudja tenni. A Biblián kívül mindig hangzik egy olyan tanítás, hogy valamit te is el tudsz érni, valamit te is meg tudsz tenni. A Szentírás Istene azt mondja nekünk, a mi élő Urunk azt mondja nekünk: nem! Mi képtelenek vagyunk. Vigy el engem a sziklára. Ha te nem nyúlsz le, ha te nem veszel a karodba, ha te nem fogsz elvinni, én tehozzád bűnömért lásd, el nem juthatok. Mert köt, s lehúz még régi csüggedésem. A béklyó súlya nyom. Levetném, összetörném — énekeljük az egyik énekben —, de nem tudok eljutni hozzád.

Dávid ezt kéri. A legjobbat kéri. Dávid a zsoltárban lelkieket kér. Ez a nagy különbség, és sokan, és még mi is, sokszor általában testieket kérünk Istentől. Gyermekeink javára, családunknak, szeretteinknek, saját magunknak is testieket kérünk.

Nem arról van szó a Bibliában, hogy testieket nem ad Isten. Hiszen Jézus úgy tanított imádkozni, hogy könyörögjete a mindennapi kenyeréért. „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma...” Csak azt mondja: a sorrend nem ez. Első a lelkiérés. Dávid mit mond ebben a zsoltárban? Vigy el a sziklára, te vagy menedékem, tornyom az ellenség ellen. Hadd lakozzam a te sátorodban örökké. — Mert Dávid megélte azt, hogy „az Úr közelsége az oly igen jó nékem.”

Ebben a nagy bajban, ebben a nyomorúságban, ebben a távollétben érzi igazán, milyen nagy ajándék az Úrral, az élő Istennel való közösség.

Pál apostol olyan boldogan mondja a korinthusiaknak: az Isten hú, aki elhívott az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal való közösségre.

Nem azt mondja: ha nagyon ügyesek vagyunk, eljuthatunk ám arra. Arról van szó: kiálts! És aki kiált, annak Ő felel. Aki hittel kiált, és aki buzgón kiált, és akinek az a vágya, hogy a sziklán, a kősziklán legyen az élete, ne sáros fertőn — ahogy egy másik igében olvassuk —, hanem kősziklára állítsa lábát, a Jézus Krisztussal való közösségre vágyik, akkor Istennek az kedves, mert azt mondja: igen, a kőszikla neki a szeretett Fiú, akiben Ő gyönyörködik.

Miért lehetünk Isten közelében? Azért, mert Jézusban út nyílt Őhöz. Ezért Dávid ebben a zsoltárban Isten nagyságát, erejét, hatalmát és kegyelmét dicsőíti.

Tanuljunk meg így imádkozni: önmagunkat megalázva, Istent hatalmasnak látva, megvallva azt, hogy ki Ő nekünk, hátunk mögött a rengeteg megtapasztalással, ismerettel, hogy ahhoz imádkozzunk, akit ismerünk, akit szeretünk, és aki Jézus Krisztusért nekünk Atyánk lett.

Milyen jó, ha valaki így tudja megszólítani az Urat: Édesatyá, Jézusért. Azért, mert Jézus Krisztusban atyánkká lett, és ezért szívünk minden bizalmával és minden melegével fordulhatunk Őhöz nyomorúságban és hálaadásban is.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, köszönjük, hogy mi is kérhetjük azt, amit a tanítványok kértek: taníts minket imádkozni. Mert valóban megvalljuk: sokszor kérünk, de nem jól kérünk. Ezért nem kapjuk meg. Taníts minket így kérni, ahogyan Dávid kért, Urunk. Pedig ő is egy bűnös ember volt, aki kegyelmet kapott tőled, és a bűnbocsánat örömeiben örvendezhetett. Taníts minket is így imádkozni, ilyen bizalommal, hittel, ilyen hitvallással, megtapasztalással, ismerettel, hogy tudjuk, ki vagy te. Ki az, akit mi megszólítunk. Milyen hatalmas dolgot tett velünk.

Köszönjük, és kérünk téged, hogy ne magunk akarjuk a dolgainkat megoldani. Bocsásd meg, hogy bennünket is kísért, hogy magunkon segítsünk. Bocsásd meg, hogy még az a gondolat is ott van bennünk, hogy csak azt kell tőled kérni, amit magunk nem tudunk megoldani. Amihez túl kicsi az erőnk. Bocsásd meg, hogy nem valljuk be: a mi erőnk semmit nem ér önmagában, mi csakhamar elesnénk.

Kérünk, adj ilyen lelkületet, amely Jézus Krisztusban lát téged, Atyánk. Jézuson keresztül, a nagy közbenjárónkon, egyetlen közbenjárónkon keresztül kér téged, hogy könyörülj, adj vigaszt, gyógyulást, szabadulást. Kérünk, szabadíts meg önmagunktól is, hogy adjuk fel önmagunkat, mert nem tudunk magunkon segíteni, de te tudsz, és akarsz segíteni.

Kérünk, hogy segíts mindazokon, akik olyan távol vannak lelkileg tőled, akik megkeményedtek, akiknek szívében vád van feléd, Urunk, akik nem ismernek téged. Kérünk, az egész világon prédikáld még szent ígéretet, felséges Istenünk.

Áldd meg szeretteinket közelben és távolban. Családtagjainkat, kapcsolatainkat, a gyülekezetet.

Áldd meg és vigasztald a gyászolókat. Légy erőssége a betegeknek, és engedd, hogy életünk minden idejében téged tudjunk magasztalni és dicsőíteni, Urunk.

Ámen.

230. dicséretet énekeljük

Angol dallam.

Áll a Krisz- tus szent ke- reszt-je
 El- mú- lás és rom fe- lett,
 Krisz- tus- ban be- tel- je- sed- ve
 Lá- tom üd- vös- sé- ge- met.

2. Bánt a sok gond, űz a bánat, Tört remény, vagy félelem: Ő nem hágy el, biztatást ad: Békesség van én velem.

3. Boldogságnak napja süt rám; Jóság, fény jár útamon: A keresztfa ragyogásán Fényesebb lesz szép napom.

4. Áldássá lesz ott az átok, Megbékéltet a kereszt; El nem múló boldogságod, Békességed ott keresd!

5. Áll a Krisztus szent keresztje Elmúlás és rom felett, Krisztusban beteljesedve Látom üdvösségemet.

Bowring János, 1825.